

pikku murkkujen takia,
kun nuo sievät tappisilmät
opintielle astelivat
reput reilusti selässä.
Paljonpa he oppivatkin
opettajan ohjaamina,
joskin paljoa enemmän
kavereiltaan vekkuleilta,
näsäviisailta pojilta.

Niinpä kohta oppikirjat
unohdettiin tutkimatta,
kuunneltiin vain kumppaneita,
opittihin kummaa kieltä,
kivempaa kuin koulun anti.
Suusta pääsi veet ja teetkin
niiden jälkeen uita, iitä.
Sanat muutkin suista lensi,
sanat jännät ja mukavat.

'Kenen kanssa noita haastat,
tuota puppua puhelet?'
kysyi äiti kummissansa.

'Jätkäin kaa me välkkärillä
pamlatahan tällä lailla.
Älä, äiskä, siitä huoli,
niistä mestoista välitä!
Mitä dorkaa sitten siinä?'

'Voi, voi mamman pikkupoika,
papan repsikka poloinen,
kun on kaunis äidinkieli
riistettynä, raiskattuna,
sanat väännetty vialle!
Noin jos jotkut ennen haastoi,
suut jo pestiin saippualla.'

'Aivan dorkia olitte
elossanne muinaisessa,
ihan ehta fossiileita.
Nyt on, kuules, toiset mestat,
aika entistä ehompi.
Tookkareista tarttuu kieli,
sanat uudet tietureista,
kieli tautisen tehokas!

Innostuivat iskät, äiskät

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Sitä haastaa frendit, friidut,
sitä kundit kaupungilla.
Jos et, äiskä, nyt tajua,
sanakirjan hankin Sulle!
Sano siihen nyt jotakin,
viisaat teilaavat pahasti!